

ΤΑ "ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ," *

Θούριον στρατού

ΣΤΑ σύνορα πηγαίνω, φαράγγια θὰ διαβῶ,
κι' ἀρματωμένος πάλι τοὺς βράχους θ' ἀνεβῶ.

Τὰ σύνορα τὰ ξέρω, γιὰτ' ἔχουν χαραχθῆ
ἀπὸ τοῦ Βασιλῆα μας τ' ἀνίκητο σπαθί.

Τὰ σύνορα τὰ βλέπω ὅπου καὶ νὰ στραφῶ,
γιατ' ἔχω κεῖ θαμμένους συντροφούς κι' ἀδελφῶ.

Μὰ τ' ἄλλα τὰ πρὸ πέρα μὲ πόθο λαχταρῶ,
ποῦ σιὴν ψυχὴ μου τᾶχω ἀπ' τὸν παλῆό καιρῶ.

Στὰ σύνορα πηγαίνω, τ' ἀδέλφια μας νὰ βρῶ,
καὶ δοξασιμένους ν' ἄλλω στῆς νίκης τὸ πλευρῶ.

Ν. Μπάρακλης

« Ἐγια μόλα »

ἘΓΙΑ μόλα, ἔγια λέσα! — φύσηξε, βορηᾶ!
Σπρωῶξε, κῦμα, τὸ καράβι — βόθηθα, Παναγιά!
Στὴν Ἁγιά Σοφιά νὰ πᾶμε — ἔγια μόλα, γιά!
καὶ νὰ πάρουμε τοῦ Τούρκου — τὰ χρυσᾶ κλειδιά.
Νὰ καθήσουμε τὴ Σκλάβια — πάλι στὸ θρονί,
νὰ τὴν προσκυνήσῃ ὁ κόσμος — Ρήγισσα τρανή.

Μαρία Π. Σταματέλλου

Στὸ χορτάρι

ἈΠΟΦΕ θὰ πλαγιάσουμε στὸ μαλακὸ χορτάρι
θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ
τὸ γλέντι μας, παιδιά.

Ἡ ἀγάπη θέλει φίλημα, κι' ὁ πόλεμος τραγούδια,
στὴν κεφαλὴ λουλούδια
καὶ φλόγα στὴν καρδιά.

Ἐμπρός! καὶ πιάστε ἓνα χορὸ κι' ἄς ποῦμε ἀράδα-ἀράδα:
— Ἡ Ἑλλάδα μας, ἡ Ἑλλάδα
τ' ἀστέρι τῆς αὐγῆς.

Κι' ἄς ἔρθῃ ὁ Χάρος γιὰ νὰ ἰδῇ μὲ τί κορμιὰ θὰ παίξῃ,
κι' ἄς ἔρθῃ νὰ διαλέξῃ
νὰ πᾶῃ τῆς μαύρης Γῆς.

Δαναὸς (θεο. Ζωτόπουλος)

* ΣΗΜ.— Τὰ βραβευθέντα εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ποιητικὸν διαγωνισμὸν παρὰ τῆς ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Νικόλαον Ἀγωνοδίκου Ἐπιτροπῆς.

«Ὁ μαρμαρωμένος Βασιληᾶς»

Τῆς Λευθεριάς ἐσήμανεν ἡ ὄρα,
γλυκὰ μοσχοβολαίει ἡ χώρα,
στὸ μάρμαρο ἡ ψυχὴ ξυπνᾷ
τοῦ Κωνσταντίνου Βασιληᾶ.

— «Ἐμπρός! φωνάζει' ἔμπρός ὀρμάτε!
στὴ νίκη γρήγορα πετάτε!
Ἐμπρός, μ' δλόχαρη καρδιά!
Γρήγορα! βιάζομαι, παιδιά!»
Καὶ βιάζεται, γιατί προσμένει
ἡ Πόλη του ἡ σκλαβωμένη
καὶ καρτερεῖ κ' ἡ Ἁγία Σοφία
νὰ τῆς σημάνη Λευθεριά!

Ἑλένη Μ. Νεγροπόντη

Ἄσμα ἀναψυχῆς

ΚΑΙΡΟΣ νὰ ξαποστάσωμε, παιδιά, καθίστε γύρω.
Δὲν θὰ κερᾶσω ἐγὼ κρασί, πῶχει περίσσιο μῦρο,
Μὰ θέλω ναῦρω ἓνα σκοπό, ποῦ θὰ τὸν σύρουν κι' ἄλλοι,
Ν' ἀκούσῃ ἡ Βλάχα ἀπ' τὸ βουνό κι' ἡ κόρη ἀπ' τ' ἀκρογιαλί.
Μεγάλωσε ἡ Πατρίδα μας καὶ λάμπει τ' ὄνομά της.
Χαρὰ σιὰ λεβεντόπουλα, ποῦ ξαγρονποῦν σιμά της.
Χαρὰ σ' ἐκεῖνα τὰ παιδιά, ποῦ τὴν τιμοῦν περίσσια,
Καὶ κρῦβουν κάτω ἀπ' τὸ χακὶ ψυχὴ παλληκαρισία.
Μανοῦλα, ποῦ ἀπὸ τὸ σπιτί μας ἡ εὐχούλα σου μὲ φθάνει,
Τιμὴ στὸ γυιό σου ἂν πολεμᾷ τιμὴ του κι' ἂν πεθάνῃ.
Καὶ σύ, ἀκριβή, ποῦ ταῖρί μου μιὰ μέρα θὰ σὲ πάρω,
Καμάρωνε, γιατί ἔκαμα τὸν Βασιληᾶ Κουμπάρο.

Στέλιος Γ. Σπεράντσας

Θ ο ὄ ρ ι ο ν

Ἡ λόγχη μου ἔχει ἀνάψει καὶ ἀστράφτει ἀπὸ ψυχὴ...
Ἄκου! Ἡ φωνὴ τοῦ Γένους σὰν πέλαγος ἤχει.
Μοῦ γνέφει ὁ Βασιληᾶς μου στ' ἄλογο ὄρθός, λαμπρός...
Γιὰ μᾶς, γιὰ τὰ παιδιά μας, γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔμπρός.
Χαρὰ στον ποῦ χυμῆξῃ, γεράκι ὀρμητικό,
Καὶ νικητήρια κρᾶξη σὲ πρόχωμα ἐχθρικό,
Στῆς φλόγας τὸ μεθύσι, στῶν κανονιῶν τῆ βοῆ,
Χίλιες ζωὲς θὰ ζήσῃ, ἀφίνοντας μιὰ ζωὴ.
Τῆς νεότητος τῶν Ἑλλήνων ἡ θύελλα σὰν κινᾷ,
Τί χαμηλὰ εἶν' τὰ ὕψη, οἱ κάμποι, τὰ βουνά!
Σὲ τέτοια ὀρμὴ προσμένω τῆ νέα μου τὴν καρδιά
Νὰ τήνε κάψῃς τοῦ ἔθνους ἀθάνατη φωτιά!

Ζαχ. Παπαντωνίου